

Sygn. akt **III AUa 1433/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: SSA Ewa Cyran

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 r. w Poznaniu

sprawy **P. H.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji P. H.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 16 lipca 2014 r. sygn. akt IV U 2325/13

oddala apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Ewa Cyran
-------------------------------------	-----------------------	---------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.05.2013r. znak: (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Z., odmówił wnioskodawcy **P. H.** prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że w toku postępowania rentowego Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Wnioskodawca wniósł odwołanie od ww. decyzji, domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wywodząc, że jest ona niesłuszna i krzywdząca, ponieważ stan jego zdrowia nie pozwala mu na wykonywanie pracy fizycznej.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 16 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, Wydział IV Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie sygn. IV U 2325/13, oddalił wniesione odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu I instancji stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca P. H., urodzony (...), posiada wykształcenie podstawowe, uzyskał tytuł czeladnika w zawodzie piekarza. Pracował jako uczeń piekarstwa, pomocnik piekarza, piekarz. Przygotowywał ciasto, piekł, nosił worki z mąką. Następnie przez 12 lat wykonywał prace fizyczne związane z transportem, przenoszeniem drewna, transportem wyrobów, obsługiwał wózek widłowy, maszyny do obróbki drewna. Z jednej strony maszyny wkładał drewno, a z drugiej wyciągał elementy przetworzone. Układał je następnie i przenosił.

Decyzją z dnia 19.10.2012r. odmówiono mu prawa do renty z uwagi na ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, które wnioskodawca pobierał w okresie od 11.03.2012r. do 05.03.2013r.

W dniu 13.02.2013r. P. H. zgłosił w organie rentowym wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Lekarz Orzecznik O/ZUS orzeczeniem z dnia 18.03.2013r. stwierdził, że wnioskodawca jest zdolny do pracy. W rozpoznaniu sprzeciwu Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 11.04.2013r. podtrzymała stanowisko Lekarza Orzecznika ZUS.

Powyższe skutkowało wydaniem przez ZUS decyzji z 15.05.2013r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych ortopedy i neurologa, a następnie specjalisty medycyny pracy, którzy rozpoznali u wnioskodawcy przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na tle zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych bez istotnego ograniczenia funkcji. Biegli stwierdzili, że wnioskodawca nie jest całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy. W jego stanie zdrowia wystąpiła poprawa polegająca na braku w badaniu neurologicznym objawów korzeniowych i ubytkowych oraz uzyskaniu dobrych funkcjonalnych zakresów ruchów w stawach.

Wnioskodawca może podjąć dotychczasową pracę, a ewentualne zaostrzenie dolegliwości bólowych może być leczone w ramach zwolnienia lekarskiego. Nie ma przeciwwskazań do pracy w charakterze operatora wózka widłowego, piekarza, pracownika fizycznego przy obróbce drewna.

Mając tak ustalony w sprawie stan faktyczny, Sąd Okręgowy przywołując art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) w zw. z art. 12 i 13 cytowanej ustawy, stwierdził, że odwołanie jest niezasadne.

Sąd I instancji wskazał, że przedmiotem sporu było ustalenie czy wnioskodawca P. H. jest chociażby częściowo niezdolny do pracy oraz na jaki okres, a co za tym idzie czy przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy wskazał, że świetle opinii zespołu biegłych sądowych lekarzy neurologa i specjalisty ortopedii, chirurgii urazowej i rehabilitacji oraz specjalisty medycyny pracy, uzasadnionych wynikami badań przedmiotowych i wynikami badań z dokumentacji leczenia wnioskodawcy, które Sąd uznał za wiarygodne i przekonujące, wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Sąd w pełni podzielił wnioski opinii. W ocenie Sądu opinie zostały sporządzone wnikliwie i rzetelnie, wyczerpująco i szczegółowo wyjaśniają istotę stanu zdrowia wnioskodawcy z uwzględnieniem posiadanych przez biegłych wiadomości specjalnych. Przed wydaniem opinii biegli zapoznali się z dostarczoną im dokumentacją, przeprowadzając bezpośrednie badania lekarskie, mieli okazję do osobistego kontaktu z wnioskodawcą i oceny przedstawianego przez

niego wywiadu. Dysponowali wszelkimi informacjami umożliwiającymi im wydanie trafnych opinii i informacje te wykorzystali w sposób prawidłowy.

Biegli lekarze neurolog oraz specjalista ortopedii, chirurgii urazowej i rehabilitacji zgodnie wskazali, że wnioskodawca nie jest ani całkowicie ani częściowo niezdolny do pracy. W opinii uzupełniającej – po ponownym dokładnym przeanalizowaniu dokumentacji medycznej oraz po zapoznaniu się z zeznaniami wnioskodawcy i załączonymi zaświadczeniami lekarskimi – biegli w całości podtrzymali opinię zasadniczą, wskazując, że badanie kliniczne nie wykazało istotnych odchyżeń i utrwalonej patologii, a okresowe zaostrzenia dolegliwości mogą być leczone w ramach krótkotrwałej niezdolności do pracy. Tym samym, zdaniem biegłych, nie ma podstaw do orzeczenia renty z tytułu długotrwałej niezdolności do pracy.

Powołany w sprawie biegły - specjalista medycyny pracy również nie stwierdził u wnioskodawcy długotrwałej niezdolności do pracy. Biegła wskazała, iż w badaniu nie stwierdza się istotnej dysfunkcji ruchowej i w jej ocenie nastąpiła poprawa w stanie zdrowia, manifestująca się brakiem objawów ubytkowych i korzeniowych, wzmożonego napięcia mięśni przykręgosłupowych. Podkreśliła również, że biegli opiniujący w sprawie zgodnie uznali poprawę stanu zdrowia, zauważalną już po rehabilitacji przeprowadzonej w ramach prewencji rentowej ZUS. Zdaniem biegłej, wnioskodawca może podjąć dotychczasową pracę, ewentualne zaostrzenie dolegliwości bólowych leczone może być w ramach zwolnienia lekarskiego. Wskazane są zachowania prozdrowotne. Nie ma przeciwwskazań do pracy jako operator wózka widłowego, jako piekarz, pracownik fizyczny przy obróbce drewna.

W tej sytuacji Sąd nie podzielił zastrzeżeń wnioskodawcy zgłoszonych do opinii biegłych neurologa i specjalisty ortopedii, chirurgii urazowej i rehabilitacji, gdyż są one subiektywną oceną stanu własnego zdrowia dokonaną przez wnioskodawcę. To zaś subiektywne przekonanie wnioskodawcy o własnym stanie zdrowia w żadnym razie nie było w stanie podważyć fachowych ustaleń lekarzy specjalistów właściwych do schorzeń wnioskodawcy, którzy dokonali rzetelnej oceny w tym zakresie zgodnie z aktualnymi wskazaniem wiedzy medycznej i doświadczeniem zawodowym. Stan zdrowia wnioskodawcy oceniali trzech biegłych sądowych lekarzy specjalistów właściwych do schorzeń rozpoznanych i zgłaszanych u wnioskodawcy – w tym biegły specjalista medycyny pracy, o którego powołanie wniósł wnioskodawca – a ich opinie stanowczo wykluczyły, aby aktualny stan zdrowia P. H. powodował niezdolność do pracy. Opinie biegłych są wyczerpujące i logiczne i w sposób niebudzący wątpliwości wskazują, iż stan zdrowia wnioskodawcy nie czyni go niezdolnym do pracy zarobkowej.

Mając powyższe na względzie, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w całości wywiódł wnioskodawca.

Zarzucał on wyrokowi :

- błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść wyroku, polegające na stwierdzeniu, że Odwołujący jest zdolny do pracy;
- naruszenie przepisów prawa procesowego - art.233§1 kpc, poprzez uznanie za wiarygodne wyników badania biegłych sądowych w sytuacji, gdy Odwołujący posiada orzeczenie o stopniu niepełnosprawności Miejskiego Zespołu w stopniu umiarkowanym.

Z treści apelacji wynika, że P. H. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca wskazał, że w jego odczuciu badania biegłych były nierzetelne, od 2011 roku pozostaje on pod stałą opieką ortopedy i neurochirurga, od tego czasu stale przyjmuje leki przeciwzapalne oraz przeciwbólowe; legitymuje się orzeczeniem Miejskiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności, stwierdzającym od 2013 r. umiarkowany stopień niepełnosprawności, przy istniejącej niepełnosprawności od 2011 roku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Apelacja okazała się bezzasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd pierwszej instancji właściwie skoncentrował materiał dowodowy, który ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dokonując tej oceny, Sąd nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c. Zbędne jest zatem ponowne w tym miejscu szczegółowe przywoływanie ustaleń faktycznych i ich oceny prawnej dokonanej przez Sąd I instancji.

Spór w analizowanej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia czy wnioskodawca jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy.

Zgodnie z przepisem art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 j.t.), świadczenie rentowe z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach wskazanych w ustawie albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 12 przywołanej ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1 ustawy).

Sąd I instancji prawidłowo dokonał oceny zdolności do pracy ubezpieczonego w oparciu o opinię biegłych lekarzy, specjalistów z dziedzin odpowiednich do zgłaszanych przez odwołującego schorzeń.

Dokonanie ustaleń w spornym zakresie wymagało wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c., co oznaczało konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłych dysponujących specjalistyczną wiedzą odpowiednią dla dokonania oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Uwzględniając charakter schorzeń rozpoznanych u P. H., za prawidłowe uznać należy postępowanie Sądu, który orzekając w sprawie dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów: ortopedy, neurologa i specjalisty medycyny pracy.

Treść opinii wydanych przez wskazanych biegłych, przywołana przez Sąd pierwszej instancji, zdaniem Sądu odwoławczego, nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Biegli w sposób wnikliwy przeanalizowali dokumentację medyczną, przedstawiając szczegółowo przebieg i stan zaawansowania rozpoznanych u wnioskodawcy schorzeń.

Odnosząc się do zarzutów wnioskodawcy, słusznie Sąd orzekający uznał, że nie zawierają one merytorycznych uwag koncentrując się na odmiennej ocenie stanu zdrowia ubezpieczonego, nie wskazują natomiast uchybień opinii, które mogłyby poddać w wątpliwość jej wiarygodność i fachowość.

Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy mając na uwadze zastrzeżenia zgłoszone przez odwołującego na rozprawie w dniu 15 listopada 2013 r., uzupełnił postępowanie dowodowe, a biegli w opinii uzupełniającej z dnia 7 grudnia 2013 r. odnieśli się do uwag skarżącego, uwzględniając załączoną dokumentację lekarską. Biegli w całości podtrzymali opinię wydaną na podstawie badania lekarskiego w dniu 14 września 2013 roku, stwierdzili też, że badanie kliniczne nie wykazało istotnych odchyśleń i utrwalonej patologii, a okresowe zaostrzenia dolegliwości mogą być leczone w ramach krótkotrwałej niezdolności do pracy.

W związku z kolejnymi zastrzeżeniami wnioskodawcy w piśmie z dnia 23 grudnia 2013 r., jak również złożeniem orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności P. H., Sąd I instancji przeprowadził dodatkowo dowód z opinii biegłego medycyny pracy. Biegły ten nie uznał niezdolności do pracy wnioskodawcy, gdyż nie stwierdził istotnej dysfunkcji ruchowej, nie występują u niego objawy ubytkowe czy korzeniowe, ani wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych.

Należy przypomnieć, że wnioskodawca w okresie od 12 marca 2012 r. do 5 marca 2013 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne, które co do zasady przyznawane jest ubezpieczonemu, gdy istnieje rokowanie jego powrotu do zdolności do pracy. P. H. przeszedł rehabilitację w ramach prewencji rentowej ZUS, co doprowadziło do poprawy stanu zdrowia. Zgodnie z opinią biegłych, wnioskodawca może podjąć dotychczasową pracę, nie ma przeciwwskazań do pracy jako operator wózka widłowego, jako piekarz, pracownik fizyczny przy obróbce drewna, natomiast ewentualne zaostrzenie dolegliwości bólowych może być leczone w ramach zwolnienia lekarskiego.

W ocenie Sądu odwoławczego, zarzuty apelacji sprowadzają się do przedstawienia własnej oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, a tym samym nie mogą być inaczej ocenione aniżeli polemika z wiedzą medyczną biegłych. Wskazywanie na orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wnioskodawcy nie może stanowić argumentu za uznaniem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Pojęcie niepełnosprawności nie jest tożsame z niezdolnością do pracy. Wydane zostało dla innych celów i nie stwierdza ono niezdolności do pracy.

Należy także podkreślić, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej.

Reasumując i uwzględniając powyższe rozważania, stwierdzić należy, że postępowanie przed Sądem I instancji zostało przeprowadzone prawidłowo, a treść wydanego orzeczenia w żadnej mierze nie narusza przywołanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Również nie zostały naruszone przepisy prawa procesowego. Sąd I instancji właściwie ocenił wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego jako całości oraz zważył ich moc oraz wiarygodność, odnosząc je do pozostałego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, brak jest podstaw do kwestionowania opinii biegłych, jako podstawy do dokonania w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych. Biegli wydali opinię w oparciu o analizę całokształtu zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej, a przede wszystkim na podstawie bezpośredniego badania przedmiotowego wnioskodawcy. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że opinia została opracowana przez osoby kompetentne do dokonania oceny stanu zdrowia odwołującego oraz dysponującą w tym zakresie niezbędną wiedzą i doświadczeniem.

Powyższe uzasadnia możliwość stwierdzenia, że ostateczna konkluzja opinii biegłych sądowych, iż odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy, została w sposób wyczerpujący umotywowana wynikami przeprowadzonych badań lekarskich i wobec jednoznaczności opinii nie było konieczności dalszego uzupełniania postępowania dowodowego. Zarzuty apelacji w świetle wyjaśnień biegłych, zaprezentowanych w opinii, są nietrafne i stanowią jedynie bezzasadną polemikę z wnioskami znajdującymi się w opinii.

Należy także podkreślić, że samo niezadowolenie wnioskodawcy z treści opinii biegłych, gdy nie podnosi on zarzutów, które mogłyby podważyć jej miarodajność, nie powoduje także konieczności powoływania kolejnych biegłych / orzeczenie SN z 15.02.1974r. o sygn. II CR 817/73 – nie publ. z 18.02.1974r., sygn. akt II CR 5/74, Biul. Sądu Najwyższego 1974/4/64/. Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z opinii wszelkich możliwych biegłych by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego samego zdania jak wnioskodawca.

Biorąc pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że wnioskodawca nie spełniła niezbędnych warunków do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych powodów Sąd Apelacyjny na podstawie art.385 k.p.c. oddalił apelację.

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Ewa Cyran
-------------------------------------	-----------------------	---------------